

tage fra Ydelser flere og flere. Det var en af de store Fejl, jeg tillod mig at anmærke ved det Forslag til Ejendomsskyldens Udredelse, som blev vedtaget, at man ogsaa gjorde Undtagelser fra det, Grundskat-Eksceptioner. Det er jo klart nok, at gennem stadig stigende Eksceptioner paa de direkte Skatter, nærmer man sig det Punkt, hvor en stor Del af Befolkningen overhovedet bliver fuldstændig skattefri. Det maa man erindre, naar man udtaler sin Sympati for den ene eller anden Retning.

Hvad enten nu en ny Arveskat skulde komme til at staa i en direkte Forbindelse med en ny Toldlov og de andre Love eller ikke, saa er Spørgsmaalet om, hvorledes en Arveskat rigtigst skal udformes, i hvert Tilfælde bragt frem; og jeg vil derfor, da Tiden er kort og jeg har lovet ikke at lægge mere Beslag paa den end ganske nødvendigt, kun udtale det, at blandt de mange Spørgsmaal, der kunne rejses med Hensyn til den rette Udformning af Arveskatten, er der ogsaa det, om og hvor vidt den skal ramme ogsaa Familiens nærmeste Medlemmer, det vil altsaa sige Ægtefæller og Descendenter. Og der vil jeg udtale, at jeg for mit Vedkommende fuldstændig slutter mig til, hvad der i en af de seneste europæiske Love er blevet vedtaget i saa Henseende, nemlig det, at Descendents Arv og Ægtefællers Arv er fuldstændig skattefri. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Begrundelsen af hele dette Synspunkt, den ligger naturligvis væsentlig i, at man ikke alene betragter Individet som saadant, men ogsaa og mere som et Led af hele den sammensluttede Familie som Enhed. Jeg betragter det som noget af det mest meningsløse, at der, naar Ægtefæller have levet i Fællesbo, skal være eller har kunnet være Spørgsmaal om, at den længstlevende, der vedbliver at være Ejer af det, han har været Ejer af tidligere, skal betale Arveskat deraf. Det er fuldstændig umuligt. Det er nu slettet af Lovforslaget, altsaa borte; men jeg vil kun udtale Ønsket om, at naar man kommer til Behandling af de rette Principper for Arveskatten, man da ogsaa vil tage det Spørgsmaal under Overvejelse, hvorvidt det er rigtigst overhovedet at lade Arveskatten ramme den umiddelbare Descendens, og om det skulde være rigtigst, saa i alt Fald, om det bør ske i et saadant Maal, som her er Tale om. Jeg nævnede den sidste Arveskattelov, som jeg kender, det er den for det tyske Rige; i den er udtrykkelig

undtaget fra Arveafgiftsydelse al Arv fra Ægtefæller og af Descendenter. At Skatten alligevel giver et klækkeligt Beløb, jeg tror $1\frac{1}{2}$ hundrede Millioner eller saa... (*Finansministeren* [Vilhelm Lassen]: 72 Millioner)... naa, 72 Millioner, det kommer af, at man har taget for sig med ret god Appetit af, hvad der laa udenfor; og derimod har jeg for mit Vedkommende ikke saa meget at indvende som netop mod det at lade Familiearven i den nærmeste Kreds beskattes højt. — Der kan siges meget ogsaa mod Systemet i øvrigt, og bl. a. maa jeg fortælle noget, der dog er ret ejendommeligt, nemlig dette, at dersom det foreliggende Forslags Afgiftsregler havde været gældende for et Fideikommiss, som jeg kender godt, vilde Forholdet være det, at af de Successioner, der have fundet Sted fra 1852 indtil nu, vilde der have været at betale omtrent 75 pCt. af hele Fideikommissets Beløb i Arveskat!

Dersom jeg har overskredet det passende Tidsrum til at have Ordet, beder jeg det undskyldt; jeg skal ikke trætte det høje Ting mere.

Finansministeren (*Vilhelm Lassen*): Jeg vilde med Glæde have optaget en Forhandling med det ærede 8de kongevalgte Medlem (Estrup) baade om den Tale, det ærede Medlem holdt forleden Dag, og den, det ærede Medlem holdt nu, men Tiden tillader det ikke. Jeg vil blot gøre en faktisk Bemærkning. Det ærede 8de kongevalgte Medlem omtalte den sidste Arveafgiftslov for Tyskland og sagde, at dér havde man udtrykkelig undtaget Descendensen og Ægtefæller fra Arveafgift. Ja, det er ganske rigtigst, men dette er dog ikke saaledes at forstaa, at det er vedtaget, at de overhovedet skulle være fri for Arveafgift. Det er vedtaget, at *Riget* ikke vil opkræve Arveafgift af Descendensen, men det er overladt de enkelte *Stater* hver for sig at opkræve Arveafgift af Descendensen og enkelte af dem gøre det allerede. Jeg ønsker blot, det skal staa klart for ærede Medlemmer, at det ingenlunde er Lov i Tyskland, at Descendensen ikke skal svare Arveafgift, men det er en Sag, som hver enkelt Forbundsstat afgør for sig, *Riget* opkræver kun Arveafgift af Sidelinierne.

Estrup: Maa jeg blot gøre en lille Tilføjning — det er ingen Modsigelse —, at de enkelte Lande ere Participanter i Rigsskatten; og kun naar de ikke ere